

Sėkime bendravimo su Dievo žmonėmis sėklas

Viešpats pasirodė prie Mamrės ažuolų, Abraomui sėdint pačioje dienos kaitroje prie savo palapinės angos. Jis pakėlė akis ir pamatė netoli savęs stovinčius tris vyrus. Pamatęs juos, jis atbėgo nuo palapinės angos jų pasitikti ir, nusilenkdamas iki žemės, tarė: "Mano viešpatie, jei susilaukiau malonės tavo akyse, neaplenk savo tarno. Tebūna atnešta truputį vandens; nusiplaukite kojas ir pailsėkite po medžiu. Atnešiu kąsni duonos, kad galėtumėte pasistiprinti. Po to galėsite toliau eiti, nes juk užsukote pas savo tarną." Jie atsakė: "Daryk, kaip sakai." /Pradžios 18,1-5/

Ką šiuo metu veikia Abraomas? Tikrai jis nieko neveikia. Karštą dieną sėdi prie savo palapinės angos ir greičiausiai kažką mąsto. Ir štai ši diena labai greitai pasikeičia pasirodžius trims vyrams. Kas tie vyrai yra tokie, mes nežinome. Vieni sako, kad pas Abraomą atėjo trys angelai, kiti sako, kad tai įsikūnijusi Trejybė, dar kiti, kad tai paprasčiausi vyrai. Palikime šią vietą neišaiškintą, nes bet kokių atveju ją aiškindami galime savo spėlionėmis suklysti. Tikra yra tai, kad šių vyrų pasirodymas išjudino seną Abraomą, ir jis prieš juos netgi nusižemino. Taigi, tai buvo neeilinis susitikimas, kurio metu patriarchas Abraomas tam, kad patarnautų šiems vyrams, tapo toks aktyvus ir greitas. Šioje istorijoje yra geriausia kalbėti apie tai, kas mums suprantama.

Bendravimas keičia mūsų kasdienybę. Taip bendravimas šioje istorijoje yra suprantamas. Bendravimas praturtina žmogaus gyvenimą ir jis turi nenuspėjamas vertybes. Todėl pamatykime bendravimo vertę ir sėkime bendravimo sėklas.

Pažiūrėkime į Abraomo gyvenimą. Jis paprasčiausiai sėdi prie palapinės angos. Nuotaika nuobodi, tačiau labai patogi. Nereikia nieko daryti. Gera yra taip, kaip yra. Tačiau Abraomo diena pasikeičia, kai jis pamato tris netoli jo stovinčius vyrus. Tai nepažįstami žmonės. Abraomas ir toliau galėtų sau sėdėti prie palapinės ir į juos nekreipti jokio dėmesio. Tačiau, kai dykumoje karštą dieną pamatai naujus žmones, yra verta parodyti iniciatyvą ir pasijudinti iš savo patogios gyvenimo pozicijos.

Na, mes negyvename prie Mamrės ažuolų ir nesėdime kaip Abraomas. Beje, aplink mus tiek daug žmonių, kad mes nespėtume bėgioti jų pasitikti ir juos aptarnauti. Beje, pats Dievas ir neragina mūsų pamesti savo protą ir pradėti bėgioti nuo žmogaus prie žmogaus, tačiau mums verta atkreipti dėmesį į neįprastus mūsų gyvenime žmones ir mėginti su jais bendrauti. Tiesa, dabar ir neįprastų žmonių yra daug, todėl dar išskirkime žmones, kurie ateina nuo Dievo iki mūsų gyvenimo durų ir ten stovi laukdami mūsų atsako.

Pažiūrėkime kelis pavyzdžius. Muitininkas sėdi poste ir skaičiuoja mokesčius, ir štai mato, kaip šalia jo iš nuogirdų girdėtas mokytojas jam sako: "*Sek paskui mane!*" Taip, raginimas yra neįprastas, nes jį sekdamas Matas turės palikti visą savo materialinę gerovę, paaukoti saugumo jausmą. Pamatykime, kad sekdamas Jėzų, Matas neišsiaiškino jo teologinės interpretacijos, neanalizavo savo galimų ateities perspektyvų. Jis tiesiog matė, kad jo gyvenime trūksta esminių pilnatvę teikiančių santykių, dėl kurių net yra verta palikti viską.

Ką apie tai mes galėtume pasakyti iš savo gyvenimo perspektyvos? Mes gyvename, dirbame, mėginame sudurti galą su galu, dejuojame; kai turime – išleidžiame, pajaučiame pasitenkinimą išleisdami ir vėl iš naujo dirbame, kad turėtume ką išleisti. Tačiau ar matome bendravimo vertę? Ar Dievo žmonėms, atsistojusiems šalia mūsų, mes atveriamė savo namų duris, arba einame atsistoti prie kieno nors kito namų durų, kad ir Dievo nepažįstantys žmonės galėtų mus įsileisti ir pažinti mus bei mūsų sielų gelbėtoją Jėzų Kristų.

Imdami iš Abraomo pavyzdį ir mes sėkime bendravimo sėklas, o joms išdygus toliau puoselėkime jų augimą. Savo metu jos duos vaisių, kuris dabar atrodo mažas kaip aguonos grūdėlis. Laikui praėjus bus galima juo mėgautis. Tai didžiausias žmogaus gyvenimo palaiminimas: susilaukti Dievo atsiųstų svečių savo namuose. Beje, dažnai jie ateina tuščiomis rankomis, juos reikia pamaitinti ir pasirūpinti, tačiau tame ir yra vertybė, kad per bendravimą su žmonėmis, mes artėtume prie bendravimo su Dievu.

2 lapas

LERB kuratoriaus, kompozitoriaus Vlodo Jakubėno 100-sios gimimo metinės

Biržiečiai paminėjo kompozitorių Vladą Jakubėną

Gegužės mėnesį daugelis biržiečių gyveno kompozitoriaus Vlodo Jakubėno 100-ųjų gimimo metinių nuotaikomis. Minėjimo šventė pradėta gegužės 9-ąją chorų diena Biržų evangelikų reformatų bažnyčioje. Būtent ten, kur būsimasis kompozitorius, pianistas, publicistas ir pedagogas V.Jakubėnas buvo pakrikštytas 1904 metų gegužės 15-ąją.

V.Jakubėno draugijos Lietuvos skyriaus pirmininkė Irena Skomskienė rašė, jog po gimtinės dangumi kompozitoriaus muzika skamba ypač įtaigiai: įkvėpdama atlikėjus ir tuo ugdydama idealius klausytojus.

Chorų dieną pilnutėlėje tikinčiųjų ir svečių bažnyčioje pasirodė Biržų Vlodo Jakubėno muzikos mokyklos Jaunučių ir Jaunių chorai, Pasvalio muzikos mokyklos ir Biržų "Saulės" gimnazijos chorai. Buvo atliekami įvairių autorių kūriniai. Tiesa, dalis klausytojų pasigedo paties V.Jakubėno giesmių. Buvo tikėtasi, kad nors koncerto pabaigoje bažnyčioje galėtų nuskambėti puikioji "Tyloj tu Švenčiamasis". Tačiau organizatoriai sakė, jog V.Jakubėno kūriniai vaikams atlikti yra pernelyg sudėtingi.

Užtat jie buvo atliekami gegužės 12 dieną kompozitoriaus metinių minėjime Vilniuje, kompozitoriaus Stasio Vainiūno namuose, bei gegužės 14-ąją Biržų muzikos mokykloje vykusiame I-ajame respublikiniame Vlodo Jakubėno jaunųjų pianistų festivalyje - konkurse. Pradėdama konkursą, susirinkusiuosius pasveikino V.Jakubėno muzikos mokyklos direktorė Rima Zuoženė, trumpai papasakojo apie kompozitoriaus tėvus, pasidžiaugė gegužės 13d. Biržų pilyje grojusiais italų atlikėjais. Jų pasirodymas – italų kultūros centro dovana muzikos mylėtojams.

Pianistų vertinimo komisijai pirmininkavęs kompozitorius Mindaugas Urbaitis sakė, jog ne kiekvienas kraštas gali pasidžiaugti turįs tokį garsų kompozitorių kaip V.Jakubėnas. Kartu jis jaunimą ragino išlaikyti lietuviškąją muziką, ją populiarinti. Žodį tarusi vertinimo komisijos narė, prieš daugelį metų pirmoji Biržų muzikos mokykloje pagrojusi V.Jakubėno "Velniuko šokį", Kauno Juozo Gruodžio konservatorijos dėstytoja Virginija Balčiauskaitė Daugirdienė festivalio repertuarą vadino labai sudėtingu ir atsakingu.

Konkursas buvo pradėtas pasvalietės Rasos Murauskaitės atliekamu V.Jakubėno "Velniuko šoku" iš baleto "Vaivos juosta". Be šio kompozitoriaus kūrinio jaunieji muzikantai atliko ir "Rudens ūpą" bei "Baltųjų laumių šokį" (iš baleto "Vaivos juosta").

Kompozitoriaus 100-ųjų gimimo metinių baigiamasis koncertas įvyko gegužės 15 dieną Biržų pilyje. Vlodo Jakubėno kūrinius atliko I-ojo respublikinio jaunųjų pianistų festivalio - konkurso laimėtojai.

Gražina DAGYTĖ

Autorės nuotraukose:

Greit išeis pasirodyti originaliai atrodantys "Saulės" gimnazijos choristai

I respublikinio jaunųjų pianistų festivalio konkurso vertinimo komisijos pirmininkas, kompozitorius Mindaugas Urbaitis jaunimą skatino populiarinti lietuvių kompozitorių kūrinius

REFORMATAI IŠ ARTI

Vyresni mūsų parapijiečiai, buvę biržiečiai, nėra abejingi kunigo Povilo Jašinsko dukros Irenos likimui. Jos prieštaringi, reformatams nepalankūs mūsų konfesijos vertinimai sovietinėje spaudoje daug kam sukėlė nepasitenkinimą, o vėlesnės jos gyvenimo peripetijos nemaloniai nuteikdavo ar sukeldavo gailėstį. 2003 m. birželio 13–ąją **Irena Jašinskaitė šventė savo 70 – metį** Anykščių rajono Aknystos pensione. Vasarą "Valstiečių laikraščio" korespondentė Loreta Jastramskienė ten lankėsi, kalbino jo gyventojus, tarp jų ir Ireną. Spausdiname ištrauką:

Gražių veido bruožų, smulktė moteris taisyklinga kalba pasakoja apie savo gyvenimą. Tai Irena Jašinskaitė, buvusi Mokslų Akademijos Lietuvių kalbos instituto jaunesnioji mokslinė bendradarbė. Irena yra kelių knygų bendraautorė, taip pat išleidusi ir savo autorinių knygelių. Jai priklauso knygos "Lietuvių kalbos ištiktukai" autorystė, leidykla "Vaga" 1988 metais išleido Irenos knygą "Erdvė", 1990 metais - "Feniksas". Jos dvi pjesės išspausdintos knygoje "Naujos lietuvių dramos", kurioje ji vienintelė moteris tarp rašytojų Ričardo Gavelio, Jokūbo Joasadės, kitų.

Atgimimo metais Irenos gyvenimas pasikeitė. Pardavusi Vilniuje butą, ji išvyko į užsienį, grįžusi nebeturėjo kur gyventi, tai slapstėsi laiptinėse, miškuose. "Vienoje laiptinėje prie radiatoriaus šildžiausi, nes labai sirgau. Iš ten greitoji mane išvežė į Parko g.15, po to apsigyvenau pensione", - sako moteris. Aknystoje Irenai sekasi neblogai. Gyvena erdviame, tvarkingame kambaryje, rytais sportuoja, mėgsta pasivaikščioti po kaimą. "Man svarbiausia sveikata, o proto ir išsilavinimo užtenka",- sako birželio 13-ąją 70-metį atšventusi Irena ir pakėlusį kojas rodo, kaip ji kasdien mankština.

"Valstiečių laikraštis" Nr. 62(8253), 2003m. rugpjūčio 5d.

Supažindiname su I.Jašinskaitės straipsniu "Reformatai iš arti", kuris buvo atspausdintas 1984 metais "Minties" leidyklos išleistame filosofijos populiarinimo rinkinyje "Pokalbiai apie pasaulėžiūrą". Straipsnis sutrumpintas, praleidžiant pastraipas, kuriose atiduota duoklė laikmečiui, t.y. ateizmo ir marksistinės filosofijos propagandai.

REFORMATAI IŠ ARTI

Tiksliai pasakius, vis dar be paliovos, kasdien privalome save reformuoti ir protestuoti prieš kitus, nors jau nebe religine prasme. /J.V.Gėtė/

Šiuos J.V.Gėtės žodžius reikia suprasti kaip žmogaus dvasinio tobulėjimo ir kovos dėl savo įsitikinimų šūkį. J.V.Gėtė irgi buvo protestantų tikybos (liuteronas), kaip ir daugelis pasaulinio garso menininkų – V.Šekspyras, Rembrantas, H.Ibsenas, Dž.Baironas, L.van Bethovenas, R.Vagneris, T.Manas. Visus šiuos žmones jungia kažkas bendro – kryptinga energija, gilus protas, siekimas save apriboti, heroizmas. Jie, būdami genijai, peržengė savo tikybos, nacijos ir klasės rėmus, iškildami iki aukščiausių žmogiškumo viršūnių. Taip buvo laužomos dogmos, kovojama dėl laisvės, kuriamas didelis menas.

Reformuojant religijas, keičiamos ar atmetamos išorinės jų formos, materialinė dogmų išraiška vis silpnėja: maldos namai darosi vis kuklesni, apeigos - paprastesnės, kunigų gyvenimas – mažiau prabangus.

Krikščionių religija teigia transcendentiskai egzistuojantį vieną Dievą trijuose asmenyse: Dievą Tėvą, Dievą Sūnų (Kristų arba Jėzų) ir Šventąją Dvasią. Šitas Dievas, pagal krikščionių religiją, sukūrė visatą ir žmogų, valdo visą pasaulį, lemia kiekvieno žmogaus likimą. Realusis gyvenimas esąs tik slenkstis į pomirtinį, kur kiekvienas gausiąs pagal savo nuopelnus: vieni pateksią į rojų, kiti – į pragarą. Dievas esąs pažįstamas tik per tarpininką kunigą, kuris su juo glaudžiau susijęs dėl savo ypatingo pašaukimo ir specialaus mokslo. Šitos dogmos yra bendros krikščionims. Jų tikiybinė praktika ir smulkesnės dogmos skiriasi priklausomai nuo krikščionių religijos atmainų.

Protestantų tikėjimai, palyginti su kitų krikščionių, yra gana paprasti. Dar labiau jie paprastėja šiandien. Atsirandančios įvairios naujos sektos, o ir senieji protestantų tikėjimai – liuteronų ir reformatų – vis labiau atsisako apeigų ir atributikos prašmatnumo; bet tai nereiškia, kad jų poveikis yra silpnas.

Reformacija – kova prieš katalikų bažnyčios dogmas ir kunigų prabangą, kova dėl asmeniško žmogaus tikėjimo. Jos židinys buvo Vokietija, kur 1517 m. vienuolis *Martynas Liuteris* prikėlė savąsias 95 tezes prie Vitenbergo bažnyčios durų. Tos tezės buvo nukreiptos prieš popiežių ir indulgencijas – nuodėmių atleidimus už pinigus. 1525m. šita kova virto Valstiečių karu.

Prūsijoje 1525m. kryžiuočių ordino magistras Albrechtas Hohencolernas priėmė M.Liuterio mokymą. Per Prūsiją XVI a. Lietuvoje ėmė plisti liuteronų tikėjimas.

Šveicarijoje Ulrichas Cvinglis ir Jonas Kalvinas pareformavo M.Liuterio mokymą dar radikaliau, ir jų sekėjai pradėjo save vadinti reformatais (kai kas juos vadina kalvinistais).

Ulrichas Cvinglis gimė 1484m. sausio 1d. Sent Galeno kantone pasiturinčio valstiečio kataliko šeimoje. Mokėsi Vienos ir Bazelio universitetuose. 1506m. gavo laisvųjų menų magistro laipsnį ir tapo katalikų kunigu. U.Cvinglis, kaip ir M.Liuteris, ėmė kelti asmeniško tikėjimo idėją. 1522m. jis paskelbė 67 tezes, kuriomis suformulavo reformatų tikėjimo principus. Ciūricho buržuazija palaikė U.Cvinglį, ir Ciūricho bažnyčios buvo reformuotos. U.Cvinglis norėjo Šveicariją paversti protestantiška, bet prieš tai stoji katalikai. Kilo karas. 1531m. mūšyje U.Cvinglis sužeistas pateko į nelaisvę. Katalikai jam liepė šauktis Dievo motinos, o atsisakiusį nužudė, kūną sudegino ir pelenus paleido pavėjui...

Jonas Kalvinas gimė 1509m. liepos 10d. Prancūzijos šiaurėje, Nojone. Jo tėvas buvo vyskupo sekretorius ir kapitulos notaras, tikintis katalikas. J.Kalvinas augo vienoje aristokratų šeimoje, kur išmoko lotynų, graikų, hebrajų kalbų. Mokėsi Paryžiaus koledže, teisės fakultete Orleane, vėl Paryžiuje. 1533m. atsisakė katalikybės ir sukūrė savo šalininkų bendruomenę. Dėl persekiojimo 1534m. pabėgo iš Prancūzijos. 1536m. Bazelyje išleido knygą "Krikščionių tikėjimo pamokymas", kuri išgarsino jį visoje Europoje. J.Kalvinas tapo Ženevos reformatų kunigu ir buvo vadinamas "Ženevos popiežiumi". Jis vadovavo Prancūzijos, Nyderlandų, Škotijos, Anglijos, Lenkijos, Vengrijos reformatams, susirašinėjo ir su Lietuvos Radvilomis.

J.Kalvinas savaip pertvarkė Ženevos miestą. Uždraudė puoštis, šokti, linksintis, liepė visiems eiti į bažnyčią, sekti kitų gyventojų pamaldumą. Konsistorija už laisvą žodį, šypsena pamokslo metu baudė pabauda ar kalėjimu. Ženevoje išnyko smuklės, žaidimai, puotos, dainos. Miestas tapo tarsi vienuolynas. J.Kalvinas sakydavo: "Žmones reikia laikyti skurde, kitaip nustos klausyti". Žmonės buvo teisiami mirtimi, tremiami, kankinami.

J.Kalvinas buvo fanatikas, nekenė kitaip mąstančių, nors ir tikinčių krikščionių. Mirė J.Kalvinas 1564m., atsiprašęs už pykčio priepuolius. Deja, tik už juos...

Ir U.Cvinglis, ir J.Kalvinas buvo vedę. Jie pirmieji kovojo prieš celibatą, neskaitant M.Liuterio, kuris net teorinius straipsnius rašė tais klausimais ir taipogi vedęs, nors ir vėlyvame amžiuje.

Reformatai ir liuteronai dar vadinami protestantais – protestuojančiais prieš katalikų bažnyčią, arba evangelikais, nes remiasi Evangelija – Naujuoju testamentu, kuriame aprašytas Kristaus gyvenimas. Tačiau jie neneigia ir Senojo testamento, kuriame aprašoma žydų tautos istorija iki Kristaus gimimo, tik ši Biblijos dalis jiems neatrodo tokia pamokanti.

Lietuvoje XVI a. plito ir liuteronų, ir reformatų tikėjimai, bet liuteronai dažniau buvo vokiečių miestelėnai, o reformatai – lietuviai ir lenkai bajorai. Pirmoji reformatų parapija Lietuvoje įkurta 1553m.

Pirmieji protestantų veikėjai Prūsų Lietuvoje buvo *Abraomas Kulvietis*, *Stanislovas Rapalionis*, *Martynas Mažvydas*. Jie buvo Karaliaučiaus universiteto, 1544m. įsteigto kunigaikščio Albrechto, profesoriai, rašė lietuviškas knygas. 1547m. Karaliaučiuje išleistas kunigo M.Mažvydo "Catechizmus prasty szadei" – pirmoji lietuviška knyga. Reformacija skatino lietuvius kurti savo raštą, nes taip buvo galima geriau kovoti dėl naujos tikybos, patraukti savo pusėn liaudį. Vėliau lietuviškas knygas, žodynus, giesmynus, maldaknyges Prūsų Lietuvoje rašė kiti protestantų veikėjai – Jonas Rėza, Danielius Kleinas, Jonas Bretkūnas, Pilypas ir Povilas Ruigiai, Kristijonas Donelaitis.

Reformaciją Lietuvoje rėmė bajorai, nes jie buvo suinteresuoti užgrobti katalikų bažnyčios ir vienuolynų turtus, be to, norėjo kovoti dėl švietimo, europietiškos kultūros, o ji sklido kartu su bažnytinėmis reformomis. Reformatais tapo Radvilų, Sapiegų, Pacų, Hornostajų, Tiškevičių, Chodkevičių ir kitos šeimos.

1553 – 1570m. Lietuvoje reformacinis judėjimas smarkiai plito. Reformatų bažnyčios buvo pastatytos Biržuose, Šiluvoje, Linkuvoje, Rietave, Plungėje, Radviliškyje, Kartenoje, Kurkliuose, Padubysyje, Kėdainiuose, Upytėje, Grinkiškyje ir kitur. Daug kur reformatai išvydavo katalikų kunigus ir užgrobė bažnyčias bei jų žemę.

Katalikų kunigas rašytojas A.Dambrasukas – Jakštas knygelėje "Pradžia ir išplėtojimas protestantizmo Lietuvoje XVI a." (1909m.) nurodo, kad reformatai Salantuose užgrobė bažnyčios žemes, o bažnyčią sugriovė, Šiluvoje išvarė kleboną ir atidavė Pašušvio bažnyčią reformatams, Kražiuose, Kelmėje, Kurtuvėnuose, Raseiniuose išvijo katalikų kunigus, paėmė jų bažnyčias. Katalikų kunigai tapdavo arba protestantais, arba vesdavo ir šiaip ką dirbdavo. 1576m. Žemaičių vyskupijoje buvo tik šeši katalikų kunigai, iš kurių keturi gyveno Varniuose, o du bastėsi, likę be bažnyčių.

Vilniuje ir Biržuose buvo įsteigtos lietuviškos reformatų mokyklos, vėliau – Brastoje, Nesvyžiuje, Slucke, Semiatyčiuose. 1553m. įkurta spaustuvė Nesvyžiuje, 1558m. – Brastoje, paskui aštuonios spaustuvės Vilniuje. Ten buvo spausdinami satyriniai raštai prieš katalikų tikyba ir kunigus.

Popiečius Paulius IV atsiuntė į Lietuvą Veronos vyskupą Aloyzą Lipomaną, kuris net tarp katalikų vyskupų rado tris protestantų šalininkus. Jis išvyko Lenkijon taręs: "Curavimus Babyloniam et non est sanata" (Gydėme Babiloniją, bet dar nėra pasveikusi).

Tačiau reformacijos sąjūdis Lietuvoje nebuvo vieningas. Liuteronai ir reformatai (kalvinistai) nemėgo vieni kitų. Dar M.Liuteris U.Cvinglio šalininkus vadino šunimis, asilais ir net eretikais, o J.Kalvinas nekentė liuteronų ir kitų evangelikų. Nuo reformatų atsilo antitrinitoriai ir arijonai, nepripažįstantys šventosios Trejybės. Juos užsipuldavo ir reformatai, ir liuteronai.

XVI a. Lietuvoje buvo katalikų, protestantų ir pagonybės šalininkų, neskaitant stačiatikių, judėjų ir gal dar kitų tikybų atstovų.

1569m. Vilniaus vyskupas V.Protasevičius pakvietė Lietuvon jėzuitus iš Vakarų Europos. Prasidėjo kontrreformacija. 1570m. atvyko pirmieji jėzuitai. Jie ėmė Vilniuje sakyti pamokslus lenkiškai, vokiškai, itališkai. 1571m. įsteigta jėzuitų mokykla Vilniuje, kuri vėliau tapo akademija, o paskui – universitetu. Katalikai ėmė leisti raštus lietuvių kalba, sakyti lietuviškus pamokslus, steigti lietuviškas mokyklas. Be to, jie pradėjo viešai deginti reformatų raštus, griauti jų spaustuves, bažnyčias, persekioti kunigus. Jėzuitai atakavo reformatų tikėjimą brošiūromis, disputais, kalbomis. Reformatams buvo prikišamas plebėjiškumas, reformatų kunigams – liaudiška kilmė. Vilniuje reformatų pamaldos buvo uždraustos, leista jiems rinktis tik už miesto, kapinėse.

XVII a. reformacija Lietuvoje ėmė silpti. Dvarininkai vėl grįžo prie katalikybės. 1640m. seimo nutarimu Vilniuje buvo uždaryta paskutinė reformatų mokykla, nebebuvo jau nė vienos reformatų bažnyčios. Kontrreformacija laimėjo.

Iki reformacijos sąjūdžio katalikai apskritai nerašė knygų ir nesakė pamokslų lietuviškai, be to, jų kunigų valdžia buvo neribota, gyvenimas prabangus, atitrūkęs nuo liaudies gyvenimo. Reformacija, panaikinusi celibatą, savo kunigams davė progą parodyti aukštesnę moralę, kurti šeimas, nepiktinti tikinčiųjų palaidu gyvenimu.

Ankstyvojo reformacijos laikotarpio kunigai buvo nelietuviai – vokiečiai, lenkai ir kt. Paskui atsirado ir lietuvių kunigų. Jų buvo ištisos dinastijos. XX a. reformatų kunigai buvo ruošiami užsienyje: Šveicarijoje, Vokietijoje, Lenkijoje, Estijoje, Latvijoje, Čekoslovakijoje, JAV. Ten mokėsi garsūs reformatų veikėjai – Jonas Šepetys, Povilas Jakubėnas, Adomas Šernas (vėliau atsiskęs kunigystės).

* * *

Pagrindinė reformatų dogma – ”Vienam Dievui garbė“. Toks užrašas yra Biržų bažnyčioje. Ši dogma skelbia vieną Dievą trijuose asmenyse. Reformatai nepripažįsta Marijos šventumo, laiko ją tik Kristaus motina, paprasta mirtingąja, nepripažįsta šventųjų, kankinių, bažnyčios tėvų, popiežiaus. Reformatų religija yra griežtai monoteistinė.

Kita svarbi dogma – ”Nedaryk savo Viešpaties Dievo paveikslą ir jam netarnauk“. Tai antrasis Dekalogo įsakymas. Iš čia kyla beveik skurdi reformatų bažnyčių išvaizda, kunigų rūbų paprastumas, asketiškas gyvenimas. Dievą reikia garbinti ”dvasioje ir tiesoje“, jam nepatinkas puošnumas, prabanga. Reformatai neigia emocijas, išskyrus Dievo meilę ir krikščionišką artimo meilę. ”Mylėk savo artimą kaip pats save“ – skelbia reformatai.

Per keturis šimtmečius susiklostė specifiniai bruožai, kurie skiriasi nuo katalikų psichinės struktūros. Katalikas – jautresnis, emocionalesnis, lengvabūdiškesnis. Reformatas – sausesnis, tikslesnis, rimtesnis išoriškai. Viduje katalikas glaudžiau suaugęs su savo tikėjimu, reformatas – ne taip, jam tikėjimas ne tiek apeigos, kiek asketiškas gyvenimas.

Buržuaziniiais laikais daug kas pereinavo į reformatų tikėjimą, kaip į pažangesnį. Mat čia nėra išpažinties, nėra celibato, nėra Marijos ir šventųjų kulto, nėra popiežiaus, kunigai neuždirba tūkstančių, yra demokratiškesni, bažnyčios neišpuoštos, vietoj septynių sakramentų yra tik du. Tai nulėmė visa reformatų tikėjimo istorija. Religija ir gyvenimas susiję labai glaudžiai, ypač akcentuojama žmogaus moralė, tvarka, švara, racionalizmas praktiniame gyvenime. Siekiama nežemiško tobulumo, kuris suvokiamas kaip neturintis ribų nepalaujamas dvasingumas, noras prilygti Kristui. Tokį gyvenimo būdą propagavo J.Kalvinas ir U.Cvinglis – pirmieji reformatų vadai. Tokiu gyvenimu jie kvietė nusipelnyti pomirtinį gyvenimą, tapti ”išrinktaisiais“ pagal predestinacijos doktriną. Čia galima prisiminti ir lietuvių rašytoją Vydūną, kuris buvo protestantų kunigo sūnus (liuteronas). Be abejo, jo vegetarizmas, misticizmas ir kraštutinis dvasingumas remiasi protestantišku asketizmu, įdiegtu jam iš mažens.

Tikintis reformatas tenkinasi kasdienybėje, glaudžiasi po Dievo sparnu, gerbia Jo pasiuntinį kunigą, pasitiki savo bažnyčia. Taip globojamas visą amžių vargsta, prisilenkęs prie žemės, kur kiekviena žolytė ar kirmėlytė jam primena, kad ir jis toks menkas, kaip ir kiti Dievo kūriniai. Žmogus tesąs žemės dulkė, vabalas, kirminas, ne savo gyvenimo viešpats, o Dievo įrankis ir tarnas. Menka jo gyvybė, menkos jėgos, menkas likimas ir pastangos. Tik Dievo globa teikia jam stiprybę. Ne veltui protestantų himne giedama: ”Pons Dievs mums yr pilis drūta...“ arba kitur: ”Leiskit tuojaus, leiskit tuojaus eit prie savo Atpirktojaus, iš visų jėgų troškuoju būt po sparnu Jo tvirtuoju...“. Reikia pažymėti, kad daugumos reformatų giesmių, ypač kalėdinių, melodijos gražios ir iškilmingos. Tos melodijos, perimtos kartu su žodžiais, kurie versti dažniausiai iš vokiečių kalbos, yra atėjusios iš ankstyvųjų reformacijos laikų. Giesmės pakelia reformato dvasią, ir pro savo skurdžią kasdienybę, pro kuklų Dievo būstą ir susigūžusius parapijiečius bendraminčius jis regi amžinojo gyvenimo šviesą.

Reformatų tikėjimas per keturis šimtus metų atliko savo vaidmenį Lietuvos kultūros istorijoje. Atėjęs iš Vakarų Europos, sudrebinęs katalikybės pamatus tenai ir Lietuvoje, davęs pradžią mūsų raštijai, vėliau katalikų užsmaugtas konkurencinėje kovoje, jis netapo valstybine religija, tapo antraeile, pavergta. Išsisklaidę po Lietuvos pakraščius ir kai kuriose kitose vietose, kur Radvilos ar kiti magnatai reformatai turėjo savo dvarus, reformatai gyveno izoliuotai ir amžinai drebėdami dėl vietos po saule. Tai išugdė jų ryžtą, sumanumą, savotišką stoicizmą, nepaisant bažnyčios reikalaujamo vergiško nuolankumo. Kaip minėta, reformatų apeigos, kuklios ir lakoniškos, pasižymi didele dvasine koncentracija. Jų privatus gyvenimas paženklintas puritoniško griežtumo sau ir kitam. Nieko nereikalingo - toks jų šūkis.

I.Jašinskaitė

Sveikiname

Vilniaus ev. reformatų parapijos

pirmininkę **Ireną Januševičiūtę Petrylienę birželio 1d.** atšventusią gražų Jubiliejų.

Linkime sveikatos, energijos, tvirtos valios ir ryžto! Viešpats tebūna Tau maloningas ir suteikia širdžiai ramybę!

Parapijos narius, atšventusius Jubiliejus,

Danutę Kregždaitę balandžio 20d. 75 metų,

Alfredą Naktinį gegužės 17d. 70 metų,

Editą Tunkūnaitę Koršunovienę balandžio 5d. 60 metų,

Ritą Viederytę Žvirgždienę balandžio 9d. 60 metų.

Linkime Jums, mieli parapijiečiai, sveikatos, laimės ir Viešpaties malonės Jūsų gyvenime!

Ir Dievo ramybė, pranokstanti bet koki supratimą, sergės Jūsų širdis ir mintis Kristuje Jėzuje /Fil.4,7/.

Vilniaus ev. reformatų parapija

Radviliečiai ar radvilėnai

Šis klausimas buvo svarstomas tarpukario Lietuvos reformatų jaunimo draugijos "Radvila" narių. Bevartydama senus reformatų laikraščio "Sėjėjas" komplektus (Nr.3, 1939m.vasaris), radau straipsnelį:

Ne radviliečiai, bet radvilėnai

Jame rašoma:

*Kilus abejonėms, ar mūsų pavadinimas radviliečiai kalbos atžvilgiu yra taisyklingas, buvo kreiptasi į tris geriausius lietuvių kalbos mokovus profesorius J.Balčikonį, dr. P. Skardžių ir dr. A.Salį. Jie visi išaiškino, kad mes galime vadintis **radvilėnais** ir jokių būdu ne radviliečiais. Jei Radvila būtų kurios nors vietos pavadinimas, tai galėtume vadintis radviliečiai, kaip pavyzdžiui: nuo Biržų – biržiečiai, nuo Vinkšninių – vinkšniniečiai, nuo Papilio – papiliečiai. Bet kadangi Radvila yra asmens pavadinimas, tai kaip nuo Vytauto – vytautėnai, nuo Kęstučio – kęstutėnai, taip nuo Radvilos – **radvilėnai**.*

D.Gudliauskienė

6 lapas

Naujos knygos

Consuelo de Saint-Exupery "Sekmadienio laišakai"

Prancūzų rašytojo, karo lakūno Antuano de Sent Egziuperi, 1944m. liepos 31d. išskridusio vykdyti karinės užduoties ir dingusio be žinios Šiaurės Afrikos smėlynuose ar Viduržemio jūros bangose, žmonos - dailininkės ir skulptorės - Konsuelos neišsiųsti laišakai vyrui. Antuanas de Sent Egziuperi pasaulinę šlovę pelnė filosofine pasaka "Mažasis princas", parašė romanus "Paštas į pietus", "Naktinis skrydis", reportažų rinkinį "Žemė žmonių planeta", nebaigtą knygą "Citadelė" ir kt. "Sekmadienio laišakai" ne pirma Konsuelos de Sent Egziuperi knyga išversta į lietuvių kalbą. Alma Litera leidykla prieš keletą metų išleido "Rožės memuarus", kuriuos rašytojo našlės turtų

paveldėtojas Chosė Martinesas Fruktuosas praslinkus keletui dešimtmečių po jos mirties galiausiai nusprendė paskelbti A. de Sent Egziuperi 100- sioms gimimo metinėms. Spausdiname ištrauką iš knygos.

Bikmano aikštė Nr.2, 1944m. vasara

Mano vyre, mano Tonijau, aš tavęs taip ilgai laukiu, bet bijau, jog daugiau niekada nepamatysiu. Meldžiu Dievą manęs išklausyti, kuriu ilgas maldas, kad jis mus sujungtų. Sakau jam: "Viešpatie, realus gyvenimas man nesuprantamas, aš dar nevysiškai gimusi, meilingasis, gerasis Dieve, nuogaštaju dėl to, kas manęs laukia. Viešpatie, turiu gimti tavyje, stengiuosi būti to verta, meldžiuosi, nenoriu mirti kaip reikiant negimusi. O, mano Dieve, prašau atleisti, kad taip gyvenau, mano siela įkalinta, gyvenu čia norėdama užsimiršti, visagalis Tėve, švelnusis Tėve, pažadu padaryti viską, kad būčiau tyra. Leisk man ištvirti ligi to laiko, duok ranką, Viešpatie, man be galo svarbu turėti teisę su tavimi kalbėtis. Kartais manau, jog nusidedu, be perstojo garsiai tave šaukdama ir neįsiklausydama į tavo meilę. Bet aš įsiklausysiu, kad išgirsčiau tavo balsą. Tėve, laukiu, kad suteiktum man jėgų, ir tada būsiu nuolanki ir paklusni. Aš ruošiuosi, Viešpatie, gal tu padovanosi man dovaną, bet maldauju, leisk būti pasirėngusiai, susitaikiusiai su savimi. Tu toks geras, Tėve, supranti mano silpnybes ir trūkumus. Jei nori, viską gali padaryti, gali palikti mane vieną čia, Džordžo ežere, ir tu žinai, Viešpatie, kad žiūrėčiau į gėlą vandenį, medžius ir tylą, bet kadangi esu viena, mano Tėve, norėčiau būti toli nuo šios Žemės reikalų ir gyventi šalia tavęs, tavyje, tavo meilėje. Ak, pasišauk mane prie savo sodo vartų! Išsekau tiek mąstydamas, mano širdis verkia, o aš žinau, kad nemėgsti nevilties. Šįvakar pasistengsiu atsigulti be ašarų, o jei ir apsisiverksiu, tai tik iš meilės tau. Ačiū, Viešpatie." Tu vienas žinotai, Tonijau, kad meilė – tiesiausias ir trumpiausias kelias, ir sakydavai: "Kad rožė būtų graži, reikalingas sodininkas, kuris ja rūpintųsi, prižiūrėtų, laistytų". Bet dabar tavęs čia nėra ir tavo rožė vysta be savo sodininko.

Pro memoriam

Generolą Petrą Turlą prisimenant

Biržų kraštą garsina daug reformatų kariškių: tarpukario generolai Stasys Nastopka, Maksimas Katchė, Silvestras Žukauskas, Jonas Variakojis, pirmasis žuvęs už Lietuvos nepriklausomybę karininkas Jonas Nastopka ir mūsų laikais pasirinkęs kario profesiją, tapęs generolu Petras Turla. Š.m. vasario 11d. Jam būtų sukakę 70 metų, bet jau 9 metai, kai Jo nebėra. Gimė Petras Turla 1934m. reformatų Elžbietos Dagytės ir Mykolo Turlų šeimoje, mokėsi Biržų gimnazijoje, 1952m. vedė tos pačios gimnazijos bendramokslę Ireną Šileikaitę. Po tarnybos armijoje apsisprendė likti kariškiu: 1967m. baigė Leningrado užnugarinio ir transporto karo akademiją, 1975m. generalinio štabo karo akademiją. Tarnavo įvairiose Tarybų Sąjungos karinėse apygardose, buvo divizijos, armijos, karo apygardos kariuomenės vadų padėjėju. 1980m. Jam suteiktas generolo majoro laipsnis. Karinę tarnybą baigė 1991m. Kuboje. Grįžo į Nepriklausomą Lietuvą, kurioje gyventi ir dirbti, stiprinti jos nepriklausomybę Petru Turlai nebuvo ilgai lemta. O per tuos kelerius metus Jis daug nuveikė: įsijungė į Lietuvos kariuomenės kūrimo darbą, buvo tuometinių Lietuvos krašto apsaugos ministrų A. Butkevičiaus ir L. Linkevičiaus patarėju, aktyviu biržiečių klubo "Krivulė" nariu. Rūpėjo Jam ir atsikuriančios Vilniaus ev. reformatų parapijos reikalai, nors norą aktyviai įsijungti į mūsų Bažnyčios atkūrimą atšaldė kai kurių "patriotų" nedraugiški žvilgsniai, šnabždesys – komunistas, užmirštant, kad TSKP buvo partija, bet ne konfesija. Man asmeniškai teko susitikti ir pabendrauti su Petru Turla ne tik kaip su biržiečiu, "Krivulės" nariu, bet ir paskutiniaisiais Jo gyvenimo metais, kai sunkiai sirgdamas buvo patekęs į Onkologinės ligoninės krūtinės ląstos skyrių, kuriame ir aš laukiau savo lemties. Paskutinį kartą ligoninėje mane Jis aplankė dar neatsigavusią po narkozės, perdavė per palatos drauges linkėjimus greit sveikti. Pats jau buvo apsisprendęs nebetęsti varginančio ir nerezultatyvaus gydymo, grįžo namo. Mano atmintyje Petras Turla išliko valingas, pasitempęs, net ligoninės chalatas ant Jo pečių atrodė išvaizdžiai.

Mirė generolas Petras Turla 1995m. spalio 11d., palaidotas Vilniaus Viršuliškių kapinėse, kur ilsisi jau daug vilniečių reformatų. Laidotuvių liturgijai vadovavo kun. Julius Norvila. "Tu

užbaigi žmonių gyvenimą miegu; jie lyg žolė, kuri auštant išdygsta, rytą sužaliuoja ir žydi, o vakare nuvysta ir nudžiūsta“ /Psl.90,5-6/.

D.Gudliauskienė

7 lapas

Išėję amžinybėn

Jonas Pelanis
1907 01 27 – 2004 05 01

Š.m. gegužės 1d. mirė seniausias Vilniaus parapijos reformatas Jonas Pelanis – Danutės, Irenos ir Marytės Tėvelis. Jam sausio 27d. buvo sukakę 97 metai.

Jonas Pelanis gimė Rinkuškių kaime, netoli Biržų. Tėvai – motina Kotryna Variakojytė ir tėvas Jurgis Pelaniai išaugino du sūnus ir tris dukras. Jonas buvo krikštytas ir konfirmuotas Biržų ev. reformatų bažnyčioje. Jaunystėje lankė Biržų reformatų bažnyčios chorą. 1931m. susikūrus reformatų jaunimo draugijos "Radvila" Biržų skyriui, buvo aktyvus narys, vėliau – Biržų parapijos Rinkuškių kaimo reformatų seniūnas. 1934m. vedė Palmirą Punytę iš to paties Rinkuškių kaimo, užaugino tris dukras, mūsų parapijietes – Danutę, Ireną, Marytę, susilaukė keturių vaikų ir dviejų provaikų (Irenos dukters Dalytės dukrelių). 1991m. mirus žmonai Palmirai, su kuria darnoje buvo pragyvenę 57 metus, gyveno Vilniuje pas dukteris. Vasaromis su dukra Danute sugrįždavo į gimtuosius namus. Pernai nebegrįžo į Vilnių, tikėjosi su sugrįžtančiu pavasariu atgauti pasilpusias jėgas ir dar bent vieną vasarėlę pasidžiaugti gyvenimu. Bet Viešpats pašaukė į savo namus...

Velionis Jonas Pelanis buvo pašarvotas Biržų reformatų bažnyčioje, apsėdų ir laidotuvių pamaldas laikė kun.Rimas Mikalauskas. Palaidotas gegužės 4 d. Rinkuškių kapinėse, šalia savo žmonos ir kitų anksčiau išėjusių į Viešpaties namus giminių ir kaimynų. "O tu, eik savo keliu iki pabaigos ir ilsėkis! Prisikelsi savo atpildui dienų pabaigoje" /Dan.12,13/.

Alina Jakubėnaitė Januševičienė

1916 05 20 - 2004 05 15

Eidama 88-sius metus, netikėtai, po labai trumpos, bet sunkios ligos mirė Vilniaus ev. reformatų parapijos narė Alina Jakubėnaitė Januševičienė. Gimė Biržų raj. Vaitkūnų kaime ūkininkų, pažangių reformatų religingoje Zanės ir Mykolo Jakubėnų šeimoje.

Jakubėnų šešių asmenų šeimai teko patirti daug skausmo ir vargo. Alinai esant vos trejų metų mirė motina, o po 9-rių metų - ir tėvelis. Visi pagrindiniai rūpesčiai užgulė ant vyriausiojo brolio Kosto pečių.

Našlaičiams daug padėdavo tėvo brolis, ev. reformatų Bažnyčios superintendentas prof. kun. Povilas Jakubėnas, todėl ir Alinai neretai tekdavo su dėde susitikti ir bendrauti.

1938 metais Alina sukūrė savo šeimą, ištekėjusi už darbštaus žemdirbio Petro Januševičiaus iš gretimo Iškonių kaimo. Čia ilgus metus triūsė savo 12-kos hektarų ūkyje. Išaugino dvi dukras Dalią ir Aliną, kurios baigusios mokslus ir sukūrusios savo šeimas įsikūrė Vilniuje. Pas jas nuo 1965 metų apsigyveno ir tėvai. Velionės vyras Petras 1976m. mirė ir iškeliaavo Amžinybėn ilsėtis gimtojo Iškonių kaimo kapinėse.

Gyvendama Vilniuje Alina nenustigo be darbo. Daug meilės ir šilumos atidavė padėdama prižiūrėti dvi anūkes. Ilgus metus dirbo Pუსlaidininkų fizikos institute paprasta darbininke, buvo šio instituto darbuotojų gerbiama už nuoširdumą ir sąžiningą darbą.

Kai rodos dar galėjo džiaugtis gyvenimu savo artimųjų tarpe, visai netikėtai Aliną pasitiko Amžinybė, šių metų gegužės 15 dieną, po operacijos, jai užmerkusi akis.

Gegužės 17 dieną, apsėdų vakarą, parapijiečiai ir kiti pažinojusieji vilniečiai atsisveikino su miela Alina, pašarvota Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje. Gedulingas pamaldas laikė ev. liuteronų kunigas R.Moras, giedojo Vilniaus ev. reformatų "Giesmės" choras.

Gegužės 18 dienos rytą po trumpų pamaldų vilniečiai velionę palydėjo į Biržus, kur Ji savo tėviškės bažnyčioje paskutinį kartą susitiko ir atsisveikino su artimaisiais, giminėmis ir pažįstamais. Gedulingas atsisveikinimo pamaldas laikė kunigai R.Moras ir R.Mikalauskas.

Velionė palaidota tėviškės Iškonių kapinėse šalia savo vyro.

Vilniaus ev. reformatų parapijos nariai, parapijos taryba ir "Giesmės" choristai liūdi dėl Alinos Januševičienės mirties ir giliai užjaučia velionės dukras Dalią ir Aliną, velionės brolių Povilą, jų šeimas ir artimuosius dėl šios netekties. Tegu Viešpats Dievas palengvina jiems šį skausmą. "Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti" /Mt. 5,4/.

Emilis Jokūbas Trečiokas

1938 01 02 – 2004 03 22

Po sunkios ligos kovo 22d., eidamas 67 –uosius metus, mirė žurnalistas, poetas, teatralas, buvęs "Biržiečių žodžio" redaktorius Emilis Jokūbas Trečiokas. Gimė 1938m. sausio 2d. Biržų rajono Smaliečių kaime, valstiečių šeimoje. Baigęs Panevėžio pedagoginę mokyklą, dirbo Kirdonių ir Kvetkų mokyklose, toliau mokėsi Vilniaus pedagoginiame institute. Gavęs rusų kalbos pedagogo diplomą, įstojo į Vilniaus universiteto žurnalistikos fakultetą, kurį baigęs pradėjo dirbti "Biržiečių žodžio" redakcijoje. Atkūrus Lietuvoje Nepriklausomybę, nuo 1990 metų dirbo Biržų rajono Taryboje patarėju, nuo 1993m. – savivaldybėje kalbos tvarkytoju. Daug metų rinko, sudarinėjo Biržų krašto žymių žmonių, įvykių sukaktuvių kalendorių, kuris ir Jam išėjus Amžinybėn "Biržiečių žodyje" kas mėnesį talpinamas. Emilis Trečiokas buvo tikras eruditas, parašė informacinius leidinius apie Biržus: "Biržų rajonas", "Iš Biržų krašto istorijos", apybraižų knygą "Biržai" (kartu su V.Bitinaite), parengė išsamų įžymesnių kraštiečių sąvadą, rašė eilėraščius apie meilę gimtojo krašto gamtai.

Emilis Jokūbas Trečiokas palaidotas kovo 25d. Biržų naujosiose kapinėse. "Tu gražini mus į dulkes, sakydamas: "Grįžkite, mirtingieji." /Psl.90,3/

"V.r.ž." inf.

8

Informacija

Gegužės 2d. Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje kun.Tomo Šerno laikomose pamaldose dalyvavo Nepriklausomybės Akto Signataro Jokūbo Šerno užsienyje gyvenantys palikuonys: sūnus – praeityje žymus Holivudo aktorius **Žakas Šernas** su žmona, jo duktė **Dominyka** su vyru ir jų jaunesnysis sūnus, Signataro provaikaitis, **Matiejus**.

Gegužės 9d. Biržų reformatų bažnyčioje Chorų diena prasidėjo renginiai skirti LERB kuratoriaus, **kompozitoriaus Vlado Jakubėno** 100-sioms gimimo metinėms pažymėti. **Vilniuje** muzikos mylėtojai iškilųjį komp.V.Jakubėną paminėjo **gegužės 12d. Stasio Vainiūno namuose**. Atsiminimais apie V.Jakubėną dalijosi biržietė A.Balčiauskienė. Jo kūrinis grojo ir dainavo Biržų V.Jakubėno muzikos mokyklos mokinės pianistė E.Venckūnaitė ir vyresniųjų klasių merginų ansamblis, smuikavo viešnia iš Kauno M.Kasperavičiūtė, akomp.V.Daugirdienei. Jo originalias ir harmonizuotas lietuvių liaudies dainas dainavo R.Bagdanavičiūtė (sopranas), I.Ulevičiūtė (mecosopranas), akomp. G.Zalatorienei bei operos solistas bosas V.Kuprys, akomp. M.Diamandidi. Prof. Birutė Vainiūnaitė fortepijonu pagrojo V.Jakubėno kūrinį iš tėvo St.Vainiūno repertuaro. Vakarą vedė **muzikologas Vaclovas Juodpusis**. Renginius, skirtus V.Jakubėno 100-mečiui užbaigė **gegužės 20d.** iškilmingas vakaras koncertas **Nacionalinėje filharmonijoje**. Kompozitoriaus kūrinis pristatė V.Juodpusis. Koncerte buvo atlikta Rapsodija Nr.1 fortepijonui (1936), Styginių kvartetas op.4 (1929-30), Preliudas ir triguba fuga styginių orkestrui (1928-29) ir Simfonija Nr.3 D-dur (1940-42), kurios atlikimas skirtas Vlado Jakubėno sesers Halinos vaikaičio karinio sraigtasparnio piloto Briano Slavėno, žuvusio 2003 m. lapkričio 2d. Irake, atminimui.

Gegužės 11 d. vėl buvo svarstomas **LERB Kolegijos** (viceprezidentas A.Kvedaravičius) **skundas** dėl LERB – Unitas Lithuaniae – Sinodo (prezidentas V.Vegys) juridinės registracijos, šį kartą - **Vyriausiamė Lietuvos teisme. Teismo sprendimas – LERB – Unitas Lithuaniae – Sinodo registracija teisėta.**

Gegužės 12 d. Signatarų namuose įvyko Vilniaus ev. reformatų parapijos susirinkimas – sesija, svarstęs priešsinodinius klausimus.

Liepos 17 – 24 d.d. jau vienuoliktus metus **Nemunėlio Radviliškyje** vyks **reformatų vaikų stovykla** "Mokomės iš Jėzaus – "Tėve mūsų". Kviečiami vaikai nuo 7 iki 13 metų. Išsamesnę informaciją gali suteikti organizatoriai: stovyklos direktorius Ignas Skudrickas, tel.8672-05604, 8654-80085 ar stovyklos dvasinė vadovė diak. Gitana Gasiūnaitė, tel. 8617-20216.